

ning til, er det unaturligt at sige til Folketinget: Den Begrænsning, som vi i Landstinget kunde ønske at faa, skulde I have gjort, før I sendte Sagen til os. Den Stilling plejer man ikke at indtage mellem de to Ting. Nej, har Landstinget Begrænsninger, som det ønsker at gøre, maa det selv formulere dem og udføre dem; Sagen kan jo ikke være saa vanskelig.

Det er altsaa dels Hensynet til det andet Ting, dels Hensynet til Kvindens Rettigheder — ikke Mennekerrettighederne, men den økonomisk arbejdende Kvindes Rettigheder — som efter min Mening skulde motivere, at Landstinget ikke stillede sig saa afvisende, som man her vil gøre. Men der er endnu et Hensyn, som jeg synes, at Flertallet skulde tage, nemlig til den overordentlig velvillige Naade, hvorpaa den ærede nuværende Indenrigsminister stiller sig til Sagen. Her have vi en Minister, der siger: Hvad Tingene kunne blive enige om med Hensyn til dette Spørgsmaal, skal jeg være med til, og den ærede Minister erklærer, at den Omstændighed, at en saadan Reform er gennemført allerede for en Mærrekte siden i en Del af den danske Stat, giver den øvrige Del af Staten et særlig naturligt Krav paa at faa en saadan Reform gennemført. Situationen er altsaa den, at vi staa med en Minister, der er velvillig stemt for Reformationen og vil gennemføre den, og over for et Folketing, der med meget stort Flertal har erklæret sig enig i en saadan Reform. Under disse Omstændigheder synes jeg, at Landstinget skulde vogte sig for ved at vedtage den Dagsorden, som foreligger, at udsætte sig for med Tøje at blive bestrykt for at drive Visnepolitik.

Indenrigsministeren (Singerlev): Jeg har ikke udtalt, hvad det ærede Medlem behagede at lægge mig i Munden. Jeg har ikke sagt, at jeg kunde gaa ind paa, hvad som helst Tingene maatte blive enige om, men jeg har udtalt, at hvis man i Rigsdagen kunde blive enig om lignende Bestemmelser, som nu ere gældende for Island, vilde det efter min Mening være konsekvent, at Ministeren ogsaa gik ind derpaa, men hvad der ligger her paa Bordet gaar, som bekendt, ud paa noget helt andet.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Forslaget til en motiveret Dagsorden (se ovenfor)

vedtoges med 25 Stemmer mod 12.

Formanden: Hermed er denne Sag afgjort.

Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde holdes paa Fredag, Kl. 1 1/2, og Dagsordenen er da:

1) Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Forandring i Lov af 1ste April 1891 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt paa Grundlovsdagen.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Skibsregistreringsloven.

3) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Bemyndigelse for Regeringen til at afhænde Fredericia Fæstningsværker samt til at ophæve de Indstrænkninger, der paahvile de Grunde, der ligger inden for Demarkationslinierne sammesteds.

Mødet hævet Kl. 2:55.

Nittende Møde.

Fredagen den 1ste December 1893, Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Ved Skrivelse af Gaars Dato har jeg fra Finansministeriet modtaget Underretning om, at Hans Majestæt Kongen under den 24de November d. N. har fastsat et Budget for St. Croix Kommune for 1893—94. Paa sædvanlig Maade vil den saaledes modtagne Skrivelse blive optagen i Tillæg C. til Rigsdags Tidenden.

Dernæst har ved Skrivelse af 29de f. M. Kammerherre Barner til Skildstrup meddelt mig, at han som Præsident i „Agrarforeningen“ har tilstillet Rigsdagens Bureau